

Cañellas destitueix la consellera de Cultura, Maria Antònia Munar

Munar, de la destitució al reforçament polític

En una operació ràpida, el president Cañellas s'ha desfet de Maria Antònia Munar, consellera de Cultura, en un intent de frenar els moviments d'autoafirmació d'Unió Mallorca, el soci de govern del PP a Balears. Munar, de moment, sembla fer-se amb el control del partit.

Malgrat ja no ser consellera, Maria Antònia Munar encara té en les seves mans el control de la major part del partit.

ARXIU

Les primeres hores de l'horabaixa del passat dimecres 9 de setembre, marcaren la *rentrée* política més moguda de la recent història autonòmica. El president Cañellas, per primera vegada en els nou anys de govern, destituïa un dels seus consellers. I no era un qualsevol. Destituïa la consellera de Cultura, Maria Antònia Munar, també presidenta d'Unió Mallorca, el partit coalitzat amb el PP.

La notícia sacsejà el plàcid horabaixa. Les redaccions dels mitjans de comunicació locals començaren a bullir. Ningú no entenia res. Se sabien les diferències entre Cañellas i Munar. No eren cap secret i tots

dos les reconeixien, això sí, sempre *of the record*. Però ningú pensava que el president es decidís a donar aquest pas, ja que podia posar en perill la coalició entre el PP i UM.

UNA ACCIÓ BEN PENSADA I MILLOR EXECUTADA

Des de la primavera passada, exactament des del mes d'abril, Munar és presidenta d'Unió Mallorca. Tot just després de ser elegida ja anuncià que pretenia fer revisar el partit –fins aquells moments pràcticament mort o si més no agonitzant en forma d'apèndix dels conservadors–,

diferenciant-se del seu soci de govern, el PP. Aquestes manifestacions d'autoafirmació de la presidenta d'UM no agradaren gens ni mica a Cañellas. No li havia agradat mai que *Sa Princesa* –com és coneguda la Munar– sempre anàs per lliure, però ho aguantava perquè no posava en perill els temes polítics d'importància bàsica per a Cañellas: tots els relacionats amb l'ordenació del territori.

La flamant presidenta d'UM, però, assumí la *diferenciació* a través de la via de ser més proteccionista que no el PP. Abans de l'estiu anuncià que a ella no li semblava bé la reforma de la Llei d'Espais Naturals. Reforma que Cañellas considerava –i con-

Munar mantenia dins del Govern diferències polítiques importants amb Gabriel Canellas.

ARXIU

sidera— un objectiu bàsic per aquesta legislatura. Per altra banda, tampoc veia bé Sa Princesa la Llei de Ports Esportius que el PP pretén aprovar.

Objectivament Munar s'anava convertint en un problema per a Canellas. El president no ha volgut mai un soci de govern amb personalitat —ja dinàmica UM quan Jeroni Albertí va pretendre fer del partit una opció de poder—, i les manifestacions proteccionistes del medi ambient de la presidenta d'UM xocaven frontalment amb els interessos bàsics del PP.

Públicament, Canellas sempre deia que al setembre se solucionaria tot. Que, com que eren socis de govern, s'arribaria a un acord. Així ho digué en diverses ocasions. L'astut dirigent conservador ja devia pensar que, efectivament, tot es resoldria, però no de la forma que tothom pensava, amb la negociació amb Munar.

I ha arribat el setembre i Canellas ho ha *resolt*. Destituïnt la que ha estat durant cinc anys la seva consellera de Cultura.

Durant l'estiu Canellas ha preparat minuciosament el pla. L'execució ha estat ràpida. Convocà els més importants batlles d'UM —entre els quals hi ha el de Deià, Francesc Sales, que és el secretari general del partit—, regidors de l'Ajuntament de Palma —són tres, dels quals un es negà a secundar la operació—, diputats i l'altre conseller d'UM, Pere J. Morey. Els *proposà* la firma d'un document on asseguraven el manteniment del pacte PP-UM en què reconeixien que Canellas tenia “la potestat única de l'elecció de l'equip de govern que sigui necessari”.

El dimecres mateix Maria Antònia Mu-

Canellas pot generar el partit que sempre ha temut

L'operació que havia de ser la defunció política de Maria Antònia Munar i, consegüentment, l'allunyament per sempre de l'aparició d'un gran partit nacionalista de centre, pot haver-se convertit —molt a pesar dels seus inductors— en tot el contrari.

Si Munar aconsegueix superar el tràngol i reforça el seu liderat dins UM —malgrat que pugui perdre bona part dels càrrecs electes— les possibilitats d'articular una força nacionalista d'àmplia base seran més fortes que mai. Sense la cotilla que representa ser consellera d'un govern conservador i d'obediència forana, Munar pot refundar Unió Mallorquina. Des de l'oposició no seria gens estrany un aprofundiment del missatge nacionalista per part d'UM. Lliure dels qui només volen ocupar poder a qualsevol preu, UM podria plantejar-s'ho gairebé tot. En aquest sentit no són simples elucubracions pensar en convergències amb altres partits nacionalistes. Les declaracions de membres del PSM després de conèixer la destitució de Munar són, en aquest sentit, prou significatives.

Passi el que passi, el que sembla prou clar és que l'objectiu final de l'operació de Canellas —liquidar políticament Munar i convertir per sempre UM en un simple apèndix del PP— encara no ha reït. Haurérem d'esperar uns dies, o unes setmanes, a conèixer el desenllaç d'aquesta batalla.

M. P.

nar s'assabenta que l'operació està en marxa. Des de Costitx —el poble de Munar i del qual és batllessa— Sa Princesa interromp per uns moments la seva agenda d'actes —el poble estava en festes— i des del seu despatx oficial telefona a Canellas. El president li confirma que existeix el document i que ho fa perquè “demà la destituirà”.

El dia següent, dijous, Munar va al Consulat de Mar (seu del govern) a reunir-se amb Canellas. Entra poc després de les 09:30 h. Surt al cap de set minuts. Ja no era consellera.

A les 13 hores Canellas fa una conferència de premsa. Apareix envoltat dels seus homes de confiança d'UM. Els mateixos que havien signat el document i algun més. Llegeix el document. Assegura que no són trànsfuges, sinó que són la veritable representació d'UM, un partit que no vol trencar el pacte amb el PP. Pacte que “la cúpula” (en al·lusió a Munar) havia posat en perill.

Acaba la conferència de premsa. La satisfacció de Canellas és total. L'operació “Matar Sa Princesa” havia conclòs. Tot-hom donava per acabada Munar. Sola, traïda pels seus homes de confiança, es veia el seu futur polític ben negre. I amb la seva aparent *mort* semblava morir també el projecte d'una Unió Mallorquina com a embrió d'un futur gran partit nacionalista de centre a Balears.

MUNAR CONTRAATACA

A pesar de l'aparent victòria de Canellas i del sector més conservador d'UM, el cas és que Maria Antònia Munar no es va donar, ni de bon troç, per vençuda. De forma immediata convocà pel dijous a les sis de l'horabaixa el comitè executiu. Dels 11 membres, 9 hi eren presents. Els dos absents eren del grup dels *traïdors*. Tos els assistents donaren suport per unanimitat a la presidenta Munar. Inclús alguns membres del comitè que al matí semblaven donar suport a Canellas, i a la seva operació, es presentaren a la seu d'Unió Mallorquina per a testimoniar fidelitat a Munar.

L'epíleg de la història no està encara completament escrit. A ben segur aquesta setmana encara es produiran esdeveniments força interessants.

El que sí que sembla clar és que, a pesar de no ser ja consellera, Maria Antònia Munar encara té en les seves mans el control de la major part del partit.

Miquel Payeras